

Cu ce vă încurcă Eminescu?

Gabriel Stănciulescu

Cu ce vă încurcă Eminescu?

Mă identific cu mine însumi,
Și cu valorile neamului meu,
Cu aceia ce le spunem postumi
Ei, creatorii unși de Dumnezeu.

Noi toți suntem cu slova înfrățiți,
Și-mpreună, cu veșnicul pământ,
Dar de vor fi de semeni dojeniți
Să știe ei, se luptă c-un mormânt.

Unși de liniștea ce prisosește,
Vă pare somnul lor prea liniștit,
Că au fost, vă roade pe muțește,
Invidia voastră-i fără de sfârșit.

Nu rostesc nume, greu e de ales,
Condeii lor vibrează în eter,
Să-i pomenim, respectul ne dă ghes
Creația lor nu este un mister.

Dar cu ce vă-ncurcă Eminescu?
Când foarte mulți poeți au scris ca el,
Și ați fi dispuși... cu tot firescu'...
Să îl comparați cu un menestrel...

Mai nou geniul nostru e jurnalist,
Zău vă zic, c-am fi într-o ureche!
Ne-ați amestecat cu stilul formalist,
La celebrări iar e nepereche.

Și uite așa mai prindem un peșceș,
Mai inventăm ceva de scris, în cărți,
Ne tragem amiabil câte-un preș
Și mai apoi dăm iama printre morți...

Ați pus poveri p'un spate apăsător,
Cu scrieri mii, ce sufocă nația,
Doar bârfe-s moștenirea ce-a lăsat?
De-asociați mercurul cu creația!

Nu-i har ce îl cumperi pe-o lețcaie,

Nu ai talent, degeaba faci efort,
Un menestrel e suflet, văpaie,
Un creator, e frișca de pe tort.

Azi vă deziceți, mâine scrieți cărți,
Creația lui aproape-i fapt divers,
Vinde mai bine o poză pe coperti,
Decât harul ce a fost pus în vers.

Știm demult, de la bătrânii noștri docti,
Că mai toți românii sunt hâtri și poeți,
E o glumă, dar noi să fim corecți
La noi mai toți sunt critici, exegeți.

Simplu-i, venerabile confrate!
Faci audiență când subiectu-i greu,
Nu uita, te umpli de... păcate!
Cărate-n cârcă pân' la Elizeu!

Autor: Gabriel Stănciulescu